

Istoricul Constantin Corneanu: Mareșalul Antonescu obținuse condiții mai bune pentru armistițiu. Decizia luată la 23 August 1944 reprezintă cea mai mare EROARE politico-militară, din istoria României

Teodor Stan 17/10/2024

Reputatul istoric Constantin Corneanu susține că Mareșalul Ion Antonescu obținuse condiții mai bune pentru armistițiul din partea sovieticilor, înainte de a fi depus de putere printr-o „lovitură de stat” pe 23 august 1944.

Mai exact, istoricul argumentează că în noaptea de 22 spre 23 august 1944, de la Stockholm a venit o telegramă din partea URSS, care conținea acceptul sovietic pentru condițiile puse de Mareșal.

Față de condițiile acceptate de Iuliu Maniu și Regele Mihai, mareșalul Antonescu obținuse și o zonă „neutră”, în care să nu intre niciun picior de soldat străin, care să asigure independența decizională a statului român. Mai mult, susține Corneanu, sovieticii

acceptaseră ca România să nu întoarcă armele împotriva Germaniei, ca o condiție formală pentru armistițiu.

Din păcate, omul de încredere al lui Iuliu Maniu (foto) din Ministerul de Externe, Grigore Niculescu – Buzești, a sustras telegrama și nu a mai ajuns la Mareșal.

„În opinia mea, telegrama de la Moscova (via Stockholm) care conținea acceptul sovietic privind modificarea articolului unu din clauzele de armistițiu, respectiv neîntoarcerea armelor contra germanilor ca fiind o condițiune formală, și nu numai, a sosit, după părerea mea, în noaptea de 22 spre 23 august 1944 și a fost sustrasă de către Grigore Niculescu-Buzești, directorul Cabinetului Ministrului și Cifrului din Ministerul Afacerilor Externe, membru al Partidului Național Țărănesc și omul de încredere al lui Iuliu Maniu.

O dovadă a faptului că telegrama a sosit ne este oferită de conținutul stenogramei ședinței Consiliului de Miniștri, din 15-16 septembrie 1944, în care se inserează poziția lui Iuliu Maniu privitoare la armistițiul românesc: „(...) **În ce ne privește, avem distinse mărturii și documente din care reiese felul cum am pregătit noi armistițiul. Acest lucru este important, alături de discuțiunile pe care le duceam noi pe sub mână, în mod foarte timid. A avut niște tentacule și dl. Mihai Antonescu, răspândite în mai multe părți ale Europei.**

Prin aceste tentacule, dânsul a prins câte ceva și a avut unele sugestii. **Între altele a avut sugestia și i s-a pus în vedere că dacă se va face armistițiu se va asigura o zonă neutră, liberă, în care să nu poată intra aliații. Am văzut eu, dl. Buzești are textul, și vă puteți închipui în ce situație ajungem noi, guvernul acesta, regimul acesta și, în special, noi care am lucrat efectiv la pregătirea acestui armistițiu, când ni se va pune în față mâine-poiemăine, faptul că lui Antonescu i s-a promis de către dl. Molotov o zonă neutră pe care noi nu o avem.** Pentru care motiv nu interesează, vă puteți închipui în ce situație rămânem noi. Deci, trebuie să constatăm, numaidecât, că noi între condițiile pe care le avem prin armistițiu era și punctul precis stabilit, că tot ce s-a discutat va fi respectat în armistițiul pe care noi îl vom încheia (Domnul ministru Buzești citește textul telegramei conținând acest punct de vedere, privitor la recunoașterea zonei libere)”. ”, scrie Corneanu.

O dovadă suplimentară privind existența telegramei este și următoarea, afirmă istoricul:

„Putem adăuga la acest fragment de stenogramă și dialogul desfășurat la procesul din mai 1946, dintre Iuliu Maniu și Mihai Antonescu, consemnat în depoziția lui Iuliu Maniu, din ziua de 11 mai 1946, sâmbătă, ora 08.20:

„D-le Președinte, dacă d-l Maniu își amintește că a comunicat vreodată d-lui Mareșal Antonescu, mie sau oricărui membru al Guvernului despre ceea ce domnia sa afirmă azi, anume că Uniunea Sovietică ar fi consimțit modificarea articolului unu din clauzele de armistițiu, și anume neîntoarcerea armelor, drept condițiune formală, în propriii termeni, a clauzelor de armistițiu?”, întreba cu durere și profundă indignare, la proces, Mihai Antonescu. „Nu, nu mai puteam să fac lucrul acesta, fiindcă modificarea s-a întâmplat în ultima fază a tratativelor”, mărturisea Iuliu Maniu”.

„Opoziția a manifestat o grabă suspectă în a-l determina pe Regele Mihai I la actul demiterii și arestării Mareșalului Ion Antonescu, iar acțiunea lor din ziua de 23 august 1944 a fost o lovitură de stat, care a căpătat aspectul unui act legal datorită prevederilor Decretului-lege nr. 3.072 din 6 septembrie 1940 privind numirea președintelui Consiliului de Miniștri al României și prerogativele regale. Conjurația politicianilor de la București, defetismul unor înalți comandanți militari de pe front, trădarea, incapacitatea de comandă și inițiativă în luptă a unor conducători militari, frica de răspundere, erorile de ordin strategic ale aliatului german și nu în ultimul rând inamicul aveau să contribuie la pierderea Bătăliei Moldovei (19-23 august 1944) și, implicit, a „Bătăliei pentru Armistițiu”. În urma actului de la 23 August 1944, România a oferit un avantaj inimaginabil, în marele joc al geopoliticii mondiale, pentru liderii de la Moscova, și va deveni țara care a favorizat, în mod substanțial, înaintarea Armatei Roșii spre Sud-Estul și Centrul Europei, creându-se, astfel, condițiile pentru instaurarea „regimurilor de democrație populară”. Decizia luată la 23 August 1944 reprezintă cea mai mare eroare politico-militară, din istoria României, cu consecințele de-acum binecunoscute”, a concluzionat Corneanu, într-un articol publicat în Evenimentul Istoric, citat de aesgs.ro.

